

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความกังวลใจเป็นสภาวะของจิตใจอันแสดงถึงความวิตก เป็นห่วง ไม่สบายใจ เป็นลักษณะของความกลัวอย่างหนึ่ง โดยทั่วไปความกลัวจะต้องมีสาเหตุจากวัตถุ บุคคล หรือสถานการณ์ที่แน่นอน แต่ความกังวลใจเป็นความกลัวที่ไม่สามารถจะบอกได้ว่าอะไร เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความกลัวเช่นนั้น ทั้งนี้นักจิตวิทยาจึงให้ความหมายของกราม กังวลใจบางกรณีว่าเรียกว่าเป็น "vague fear"¹

Freud² เป็นนักจิตวิทยาคนแรกที่ยืนยันความหมายของความกังวลใจ ภายในขอบเขตของทฤษฎีจิตวิทยาโดยกล่าวว่า ความกังวลใจเป็นความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับจิตใจ แม้เราจะไม่เอาใจใส่ว่า ความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับจิตใจนั้นคืออะไร แต่ความรู้สึกนี้ก็เป็นเครื่องหมายแห่งความไม่สบายใจ

หลังจากที่ Freud ได้เริ่มค้นคว้าแล้ว ก็ได้มีความสนใจศึกษาและสร้างทฤษฎี เกี่ยวกับความกังวลใจอย่างแพร่หลาย เว้น ในปี ค.ศ. 1950 May³ ให้ความหมายของความกังวลใจว่าเป็นความกลัวซึ่งเกิดจากความรู้สึกว่าถูกคุกคามดำดิ่งบางอย่างที่บุคคล

---

¹Ernest R. Hilgard, Introduction to Psychology, (Third Edition; U.S.A.: Harcourt, Brace & World, Inc., 1962), p. 173.

²Donn Byrne, An Introduction to Personality : A Research Approach, (Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice - Hall, Inc., 1966), pp. 343 - 346.

³Charles D. Spielberger, Anxiety and Behavior, (New York : Academic Press, 1966), pp. 11 - 12.

ถือว่าจำเป็นต่อการดำรงชีวิต Mowrer⁴ ได้บอกไว้ว่า ความกังวลใจมิได้เกิดขึ้นเพราะไม่กล้าทำในสิ่งที่ต้องทำ แต่เกิดขึ้นจากการกระทำที่บุคคลนั้นได้ทำไปแล้วแต่คิดว่าไม่พำทำ สำหรับ Hoch⁵ กล่าวว่า ปัญหาสำคัญที่สุดคือมีอุปสรรคเกี่ยวกับการจัดแบ่งอันสืบเนื่องมาจากความกังวลใจ เพราะความกังวลใจเปรียบเสมือนสิ่งผูกมัดเคลื่อนไหวซึ่งอันตรายนั่นในขณะเดียวกันตัวมันเองกลับมีผลร้ายยิ่งกว่ากับที่มันเกี่ยว ส่วน Sullivan⁶ กล่าวว่า ความกังวลใจคือสภาพความตึงเครียดที่เกิดขึ้นจากการโดยมีสิ่งที่ไม่พึงพอใจในสัมพันธภาพระหว่างบุคคล เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูก เมื่อมีความกังวลใจเกิดขึ้น ความกังวลใจจะมีค่านิยมการรับรู้ของบุคคลจากความไม่เป็นจริงได้

ในเรื่องของการเรียน นักเรียนแต่ละคนย่อมมีพฤติกรรมแตกต่างกันไปมาก นักเรียนที่มีความสามารถหรือประสบความสำเร็จในการปรับตัว เขาก็มีสิ่งแวดล้อมใดคดีย่อมมีพฤติกรรมที่สนองความต้องการของตนหรือสิ่งปรากฏตามมาตรฐานของสังคม ส่วนนักเรียนที่ไม่มีความสามารถหรือล้มเหลวในการปรับตัว เขาก็มีสิ่งแวดล้อมอาจมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ ปัญหาทางพฤติกรรมที่ได้รับความสนใจมากที่สุดคือ ปัญหาอันเกิดจากการปรับตัวอารมณ์ไม่ปกติ (emotionally maladjusted) Frandsen⁷ กล่าวว่า นักเรียนที่ปรับตัวอารมณ์ไม่ปกติจะแสดงพฤติกรรมที่เด่นชัดในลักษณะอื่น เช่น เมื่อทำการบ้านไม่ได้อีกก็แสดงออกโดยมีพฤติกรรมก้าวร้าวควมับความระคาย คิ้ว หรือถั่วเอง หรือเมื่อรู้สึกตัวว่าไม่มีความสามารถดีก็เพิ่มเพื่อนนักเรียนอื่น ๆ อาจแสดงออกโดยไม่ยอมทำการบ้าน

⁴ibid., p. 11.

⁵Brendan A. Maker, Progress in Experimental Personality Research, (Volume 4; New York : Academic Press, 1967), p. 2.

⁶Charles D. Spielberger, op.cit., p. 11.

⁷Arden N. Frandsen, Educational Psychology, (International Student Edition; Tokyo : Kogakusha Company, Ltd., 1961), p. 410.

ไม่ว่าจะยอมรับหรือมีส่วนร่วมในชั้นเรียนหรือคงไม่เกี่ยวข้องกันเลย แต่ไม่ว่าการแสดงพฤติกรรมจะเป็นไปในลักษณะใดก็ตาม นักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์จะมีความกังวลใจ อยู่เสมอ Lindgren⁸ สันนิษฐานว่า ความกังวลใจเป็นส่วนสำคัญของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และ Stien⁹ ให้ความเห็นว่าความกังวลใจเป็นศูนย์กลางของปัญหาเกี่ยวกับการเรียนรู้ พฤติกรรม การวิเคราะห์และการรักษาทางจิต

ในต่างประเทศ นักจิตวิทยาได้สนใจศึกษาวิจัยเรื่องความกังวลใจมานานแล้ว การวิจัยในระยะแรก เป็นการสำรวจปัญหาที่นำไปสู่การเกิดความกังวลใจซึ่งที่ Sorenson¹⁰ กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างบุคคลตามเพศ วัยและประสบการณ์ เป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความกังวลใจต่างกันด้วย Zelig¹¹ ทำการวิจัยพบว่า เด็กวัยรุ่นจะมีความกังวลใจเกี่ยวกับการได้รียมาดเจ็บทางร่างกาย สุขภาพ ผลการเรียน และการสอบเลื่อนชั้น Pintner และ Levy¹² พบว่าเด็กวัยรุ่นมีความกังวลใจเกี่ยวกับกรอมควัวและการเรียนมากที่สุด รองมาคือความมกหรือทางร่างกาย ปัญหาเศรษฐกิจและสุขภาพ การ

---

⁸Henry C. Lindgren, Educational Psychology in the Classroom, (Modern Asia Edition; Tokyo : Charles E. Tuttle Company, 1950), p. 150.

⁹Maurice R. Stien and Others, Identity and Anxiety, (Toronto : Collier - Macmillan Canada, Ltd., 1967), p. 128.

¹⁰Herbert Sorenson, Psychology in Education, (International Student Edition; Tokyo : Kogakusha Company, Ltd., 1964), p. 313.

¹¹Karl C. Garrison, Psychology of Adolescence, (Fourth Edition; New York : Prentice - Hall, Inc., 1951), p. 99.

¹²ibid., p. 98.

วิจัยของ Macfarlane และคณะ¹³ พบว่านักเรียนหญิงมีความกังวลใจมากกว่านักเรียนชาย และความกังวลใจจะเพิ่มขึ้นตามอายุและมีอิทธิพลต่อกันเขามากขึ้นด้วย Hurlock¹⁴ พบว่านักเรียนที่ไม่มีความสามารถเด่นเป็นที่รู้จักของทุกคนจะมีความกังวลใจมากกว่านักเรียนที่เพื่อนร่วมชั้นยอมรับเป็นอย่างดี

ในปัจจุบันนี้แนวการศึกษาวิจัยทางจิตวิทยามุ่งในเรื่องอิทธิพลของความกังวลใจที่มีต่อการเรียนรู้ การวิจัยที่ได้รับความสนใจมากที่สุดคือการศึกษาวิจัยของ Sarason และคณะ¹⁵ ซึ่งปรากฏว่างานที่เกี่ยวกับศิลปะ การสร้างสรรค์ กลุ่มตัวอย่างที่มีความกังวลใจต่ำสามารถทำได้ดี มีผลงานและมีการคิดริเริ่มใจดีกว่า และสนใจการทำงานมากกว่า แต่ในการทำแบบทดสอบสติปัญญา กลุ่มตัวอย่างที่มีความกังวลใจสูงมีความสามารถเหนือกว่า

การวิจัยของ Spence¹⁶ ปรากฏว่าวิธีการเรียนหรือการแก้ปัญหานั้นง่ายและใช้ความพยายามเพียงเล็กน้อย กลุ่มตัวอย่างที่มีความกังวลใจจะเป็นฝ่ายทำได้ดีกว่า

---

¹³Jean W. Macfarlane and Others, A Developmental Study of the Behavioral Problems of Normal Children between Twenty - One Months and Fourteen Years, (Berkeley, Calif. : University California Press, 1954).

¹⁴Elizabeth B. Hurlock, Developmental Psychology, (Third Edition; New York : Macgraw - Hill Book Company, 1968), p. 279.

¹⁵Scynour B. Sarason and Others, Anxiety in Elementary School Children : A Report of Research, (New York : John Wiley & Sons, Inc., 1960).

¹⁶Kenneth W. Spence, "Current Interpretation of Learning Data in Learning Theory, Personality Theory and Clinical Research," The Kentucky Symposium, (New York : Wiley, 1954), pp. 1 - 21.

สภาพการ เรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ มากมาย กิจกรรมอย่างหนึ่งอาจทำให้เด็ก เรียนที่มีความกังวลใจแสดงความสามารถได้มากกว่าและ เรียนรู้อีกดีกว่า แต่ในกิจกรรมอย่างอื่นเด็กเรียนที่ไม่มีความกังวลใจอาจทำได้ดีกว่า Gaier¹⁷ ได้ศึกษาเรื่องนี้กับนักศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยชิคาโก ปรากฏว่านักศึกษที่มีความ กังวลใจมีแนวโน้มในการทำแบบทดสอบเกี่ยวกับความจำโดยตรงหรือในงานที่ออกให้ทำไ้ ได้ดีกว่า แต่ถ้าเป็นความคิดสร้างสรรค์จะทำได้ไม่ดีเท่าแบบทดสอบแรก และในการอภิปราย เกี่ยวกับปัญหาที่ต้องใช้สติปัญญาในชั้นเรียน นักศึกษาที่มีความกังวลใจจะให้ความสนใจน้อยกว่านักศึกษที่ไม่มีความกังวลใจ การวิจัยของ Lucas¹⁸ พบว่านักเรียนที่มีความกังวล ใจจะมีแนวโน้มที่ไม่ไว้วางใจตนเองและมักเชื่อผู้ที่มิชำนาญให้คำแนะนำแก่ตน เขามักไม่ คอยปัญหาที่เขาไม่แน่ใจและมักจะประสบความยุ่งยากต่าง ๆ เสมอ

ในประเทศไทย ผลงานการวิจัยเรื่องความกังวลใจมีอยู่บ้าง เช่น การวิจัยของ นายอมร แซ่เจ็ว¹⁹ พบว่าอิทธิพลของความกังวลใจไม่ทำให้การทำงานง่าย ๆ ของกลุ่ม ที่มีความกังวลสูงกับกลุ่มที่มีความกังวลต่ำแตกต่างกัน ยางสาวจิรายุ โชติช่วง²⁰ พบว่า

¹⁷Eugene L. Gaier, "Selected Personality Variables and the Learning Process," Psychological Monographs, 66 (1952), 17.

¹⁸J. D. Lucas, "The Interactive Effects of Anxiety, Failure and Interserial Duplication," American Journal of Psychology, 65 (1952), pp. 59 - 66.

¹⁹นายอมร แซ่เจ็ว, "อิทธิพลของความกังวลที่มีต่อผลงานของนักเรียน," วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต, คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ. 2506.

²⁰นางสาวจิรายุ โชติช่วง, "การสำรวจความกังวลของเด็กวัยรุ่นในเขต จังหวัดยะนกร," วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต, คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ. 2508.

นักเรียนหญิงมีความกังวลมากกว่านักเรียนชาย นักเรียนมีความกังวลในเรื่องป่วยของขาดเรียนและเมื่อกลับไปเรียนแล้วจะเรียนสู้คนอื่นไม่ได้มากที่สุด ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลกับความสำเร็จในการเรียน ปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเฉพาะนักเรียนหญิงเท่านั้น และนางสาวจรรยา ชิงชากา²¹ ทำการวิจัยได้ผลปรากฏว่า เด็กวัยรุ่นที่มีความกังวลใจในเรื่องทำข้อสอบได้คะแนนมากที่สุด เรื่องสอบเลื่อนชั้นเป็นอันดับรองมา และวัยรุ่นหญิงมีความกังวลมากกว่าวัยรุ่นชาย

เนื่องจากการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของความกังวลใจได้รับผลแตกต่างกันเช่นนี้ ความกังวลใจจึงเป็นเรื่องที่ผู้วิจัยมีความสนใจมาก เพราะอย่างกริ่งความกังวลใจก็เป็นเสมือนแรงผลักดันที่ทำให้เกิดการเรียนรู้อหรือเป็นผลต่อการเรียนรู้อ แต่บางครั้งถ้ามีความกังวลใจมากเกินไปก็เป็นผลต่อการเรียนรู้อในทางตรงกันข้าม และปัญหาในการเรียนการสอนส่วนมากอาจเกิดจากการที่นักเรียนมีความกังวลใจมากเกินไปนั่นเอง

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสนใจในผลของการชมเชย การตีเค้นโดยวาจาอีกด้วย ซึ่งจากการวิจัยของ Hurlock²² ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับคำชมเชยทำงานได้ดีที่สุด มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มนี้กับกลุ่มอื่น กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับคำตีเค้นทำได้น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการเอาใจใส่ทำดีเยี่ยมเล็กน้อย ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ทำงานความปกติทำไม่ดีขึ้นเลย

²¹นางสาวจรรยา ชิงชากา, "การศึกษาระดับความกังวลใจของเด็กรุ่นที่ มีต่อการสอบ," วิทยานิพนธ์การศึกษาศรีบัณฑิต, คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2509.

²²Norman L. Munn, Psychology : The Fundamentals of Human Adjustment, (Fourth Edition; Boston : Houghton Mifflin Company, 1961), p. 435.

* ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำแนวการวิจัยเรื่องความกังวลใจและเรื่องการชมเชย การ
 ติเตียนโดยอาจารย์รวมเข้าด้วยกัน เพราะนอกจากจะเปรียบเทียบการ เรียนรู้ของนักเรียน
 ที่มีความกังวลใจสูงกับนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำแล้ว ยังต้องการทราบว่า การให้คำ
 ชมเชยและติเตียนจะมีผลต่อการ เรียนรู้ของนักเรียนที่มีความกังวลใจสูงกับนักเรียนที่มีความ
 กังวลใจต่ำหรือไม่อีกด้วย / แต่การวิจัยเรื่องนี้เน้นความสำคัญอยู่ที่การศึกษา เปรียบเทียบ
 การ เรียนรู้ของนักเรียนที่มีความกังวลใจสูงกับนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ โดยที่ผู้วิจัย
 เห็นว่าจะได้ประโยชน์มากในทางจิตวิทยา การศึกษา และการแนะแนว เนื่องจากความ
 กังวลใจ เป็นปัญหาทางอารมณ์ นักจิตวิทยามีบทบาทในการแก้ปัญหาที่ร่วมกับครูและ/หรือ
 ครูแนะแนว บทบาทสำคัญของครูคือการให้การศึกษา เมื่อนักเรียนมีปัญหาทางอารมณ์
 ย่อมทำให้มีพฤติกรรมไม่พึงปรารถนาหรือไม่เป็นไปตามมาตรฐานของสังคมและทำให้ความ
 สามารถในการ เรียนรู้ลดลง ครูจึงต้องการความช่วยเหลือเกี่ยวกับปัญหาทางอารมณ์ใน
 งานการศึกษา นักจิตวิทยาและครูแนะแนวมีส่วนในการช่วยให้ครูเข้าใจพฤติกรรม
 ของนักเรียน และดำเนินงานร่วมกับโดยพิจารณากการปรับตัว ความต้องการ และแก้
 ปัญหาความกังวลใจของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีพัฒนาการในการ เรียนรู้สูงขึ้น

ความมุ่งหมายทั่วไป

เพื่อ เปรียบเทียบการ เรียนรู้ของนักเรียนที่มีความกังวลใจสูงกับนักเรียนที่มีความ
 กังวลใจต่ำ

ความมุ่งหมาย เฉพาะ

1. เพื่อ เปรียบเทียบการ เรียนรู้แต่ละครั้งของนักเรียนที่มีความกังวลใจสูงกับ
 นักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ
2. เพื่อ เปรียบเทียบการ เรียนรู้โดยเฉลี่ยและอัตราการ เรียนรู้ เพิ่มขึ้นของนัก
 เรียนที่มีความกังวลใจสูงกับนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ
3. เพื่อต้องการทราบว่าตัวแปรอิสระ คือ เติส ชั้นเรียนและอายุ จะมีผลต่อ

การเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความกังวลใจสูงและนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำหรือไม่

4. เพื่อองค์การทราบว่าอารมณ์และพฤติกรรมโดยรวมนั้นจะมีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความกังวลใจสูงและนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำหรือไม่

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ เป็นนักเรียนชายหญิงซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของปีการศึกษา 2512 มีอายุระหว่าง 13 - 16 ปี
2. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ เป็นนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล แบบสหศึกษา ในจังหวัดสระบุรี
3. การวิจัยนี้ไม่เกี่ยวข้องกับปัญหาหรือสาเหตุที่ทำให้เกิดความกังวลใจ

ความจำกัดของการวิจัย

1. มิได้ควบคุมตัวแปร (variables) ในด้านระดับสติปัญญาและความสัมพันธ์ผลทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
2. การวัดการเรียนรู้ใช้วัดเพียงตามความสามารถในการจำเท่านั้น

ข้อสันนิษฐานในการวิจัย

1. ถ้าเรียนที่มีความกังวลใจต่ำจะมีการเรียนรู้ดีกว่านักเรียนที่มีความกังวลใจสูง
2. ตัวแปรอิสระ คือ เพศ ชั้นเรียน และอายุ จะมีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความกังวลใจสูงและนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ
3. การอารมณ์และพฤติกรรมโดยรวมนั้น จะมีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความกังวลใจสูงและนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ

ขอตกลงเบื้องต้น

1. แบบสอบถามความกังวลใจของนักเรียนซึ่งแปลและดัดแปลงจาก Test Anxiety Scale for Children ของ Sarason และคณะ²³ สามารถใช้วัดระดับความกังวลใจของที่จะนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามมาวิเคราะห์ได้

2. แบบทดสอบการเขียนเรียงผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง สามารถใช้วัดความจำและนำข้อมูลที่ได้จากการทดลองมาวิเคราะห์ได้

3. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นตัวแทนที่จะอธิบายผลของข้อมูลภายในขอบเขตของการวิจัยที่กล่าวไว้แล้วได้

4. ในการใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูล (ฤดูกาลบวก ๘.)

✓ ก. การใช้ t - test มี Assumption²⁴ ดังนี้

"The given sample is a random sample drawn from a normal population."

ข. การใช้ Analysis of Variance มี Assumptions²⁵ ดังนี้

"1. The replication and treatment effects are additive, that is, the abn population means maintain the relation given in Equation.

$$(\mu_{ij} = \mu_{i.} + (\mu_{.j} - \mu) + (\mu_{ij} - \mu_{i.} - \mu_{.j} + \mu))$$

2. The abn populations are normal.

3. The abn populations have the same variance.

4. The abn samples, each consisting of several observations are drawn at random."

²³Seymour B. Sarason and Others, op. cit., pp. 307 - 309.

²⁴Jerome C. R. Li, Introduction to Statistical Inference, (Ann. Arbor, Michigan : Edwards Brothers, Inc., 1961), p. 94.

²⁵ibid., p. 204.

คำจำกัดความของคำที่ใช้

- การเริ่มรู้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางจิตวิทยา เป็นการแสดงประสิทธิภาพของสมองความจำ และสามารถระลึกโดยวิธี recall ได้
- ความกังวลใจ หมายถึง สภาวะที่เกี่ยวกับความรู้สึกของจิตใจอันแสดงถึงความไม่สบายใจ สับสน หวาดหัวน กลัว อาจเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น หรือกำลังเกิดขึ้น หรือได้เกิดขึ้นแล้ว โดยทั่วไปความกังวลใจนี้เกิดขึ้นเนื่องจากบุคคลคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะมีสิ่งที่ไม่ดี ไม่พึงปรารถนาเกิดขึ้นแก่ตน

การวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

การวิจัยในต่างประเทศ

ปี ค.ศ. 1951 George Mandler และ Seymour B. Sarason²⁶ ได้ศึกษาพบความกังวลใจและการเริ่มรู้ โดยให้นักศึกษาซึ่งกำลังเริ่มวิชาจิตวิทยาเบื้องต้นแห่งมหาวิทยาลัยเบสจำนวน 154 คนทำแบบสอบถามความกังวลใจ แบบสอบถามนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อการทดสอบ และแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความกังวลใจสูง (HA) และกลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ (LA) จำนวนกลุ่มละ 21 คน กลุ่มตัวอย่างถูกสุ่มออกเป็น 3 กลุ่มย่อย คือ กลุ่มประสบความสำเร็จ (Success group) กลุ่มประสบความล้มเหลว (Failure group) และกลุ่มควบคุม (Neutral group) ในทำแบบทดสอบสติปัญญา โคนแก Kohs Block Design หมายเลข 13 จำนวน 6 ข้อ

²⁶George Mandler and Seymour B. Sarason, "A Study of Anxiety and Learning," Journal of Abnormal and Social Psychology, 47 (1952), pp. 166 - 173.

และ Digit Symbol Test จำนวน 6 ข้อจาก Wechsler - Bellevue Intelligence Test ต่อจากนั้นผู้ทดลองชมเชยกลุ่มประสบความสำเร็จ ก็เป็นกลุ่มประสบความสำเร็จ และให้กลุ่มควบคุมทำงานตามปกติในการทำแบบทดสอบสติปัญญา Kohs Block Design หมายเลข 16 จำนวน 6 ข้อ และ Digit Symbol Test ชุดใหม่จำนวน 6 ข้ออีกครั้งหนึ่ง แต่ในการสอบครั้งที่ 2 จาก HA 5 คนและ LA 4 คน การทดลองปรากฏว่า การทดลองครั้งที่ 1 ในการทำแบบทดสอบ Kohs Block Design แต่ละข้อ กลุ่ม HA มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าและมีความแตกต่างในกลุ่มมากกว่ากลุ่ม LA ในการทำแบบทดสอบ Digit Symbol แต่ละข้อกลุ่ม HA มีแนวโน้มของการทำดีกว่าและมีความแตกต่างภายในกลุ่มน้อยกว่ากลุ่ม LA การทดลองครั้งที่ 2 ในการทำแบบทดสอบ Kohs Block Design ข้อหนึ่ง กลุ่ม LA ทำได้ดีกว่ากลุ่ม HA ความแปรปรวนของกลุ่ม HA มีนัยสำคัญกว่าของกลุ่ม LA ถ้าถือตามหลักกระบวนการเรียนรู้แล้ว ความกังวลใจเป็นแรงผลักดันในกลุ่ม HA มีแนวโน้มที่จะมีการเรียนรู้ดีกว่ากลุ่ม LA และการให้คำสั่งที่แตกต่างกัน ทำให้กลุ่ม LA มีความสามารถในการเรียนรู้ยิ่งขึ้น และทำให้กลุ่ม HA มีคะแนนการเรียนรู้ลดลงไป

ในปีเดียวกันนี้ Seymour B. Sarason²⁷ ได้ศึกษาเรื่องการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความกังวลใจสูงกับกลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ โดยการให้คำสั่งที่แตกต่างกัน เริ่มทดลองโดยบอกแก่กลุ่มตัวอย่างว่า เขาจะคงทำแบบทดสอบสติปัญญา และคะแนนจากแบบทดสอบนี้ จะถูกนำไปสัมพันธ์แบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อการทดสอบกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเยล จัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจสูง (HA) 38 คน และกลุ่มนักศึกษาที่มีความกังวลใจต่ำ (LA) 38 คน กลุ่มตัวอย่างนี้ได้รับคำสั่งในการทำแบบทดสอบ 2 ชนิด คือ ครั้งหนึ่งของนักศึกษาของแต่ละกลุ่มจะได้รับคำสั่งว่า - ต้อง

²⁷Seymour B. Sarason and Others, "The Effect of Differential Instructions on Anxiety and Learning," Journal of Abnormal and Social Psychology, 47 (1952), pp. 561 - 565.

ทำแบบทดสอบให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนดให้ (expected - to - finish หรือ กลุ่ม ETF) และอีกครึ่งหนึ่งของแต่ละกลุ่มได้รับคำสั่ง - ไม่ควรทำแบบทดสอบให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนดให้ (not - expected - to - finish หรือกลุ่ม NETF) กลุ่ม ETF ได้รับคำสั่งว่า แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบที่ง่ายมากสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยโดยเฉลี่ยที่จะทำได้เสร็จภายในเวลาที่กำหนดให้ และกลุ่ม NETF ได้รับคำสั่งว่าแบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบที่ยากมากและไม่มีใครสามารถทำได้เสร็จภายในเวลาที่กำหนดให้ การทดลองมีทั้งหมด 5 ครั้ง ครั้งที่ 1 และ 3 กลุ่มตัวอย่างได้รับคำสั่งดังกล่าว สำหรับกลุ่ม NETF หลังจากที่ได้รับคำสั่งแล้ว เขาก็คงคิดว่า ไม่ควรถึงเวลาในการทำแบบทดสอบ (และจากการทดลองปรากฏว่า ไม่มีใครทำแบบทดสอบเสร็จภายในเวลาที่กำหนดให้เลย) แบบทดสอบที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้คือ Wechsler - Bellevue Digit Symbol 5 ซึ่งได้รับการทดลอง 5 ครั้ง แต่ละครั้งใช้เวลา 50 วินาที และปรากฏว่า โดยทั่วไปกลุ่ม LA ทำได้ดีกว่ากลุ่ม HA และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ แม้ว่ากลุ่ม LA - ETF จะไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับกลุ่ม LA - NETF และค่าเฉลี่ย ETF มีผลทำให้คะแนนของกลุ่ม LA ลดลงจนแต่ไม่มีผลต่อคะแนนของกลุ่ม HA ทีเดียว

ปี ค.ศ. 1955 Goodstein และคณะ²⁸ ได้ศึกษาอิทธิพลของความกังวลใจที่มีต่อการเรียนรู้และการระลึก โดยให้นักศึกษาซึ่งกำลังเรียนวิชาจิตวิทยาแบ่งตนเป็น Duke University และ University of North Carolina ทำแบบทดสอบ Manifest Anxiety Scale (MAS) ซึ่งนักศึกษาได้คะแนนตั้งแต่ 19 ถึง 24 จุด เป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจสูง (HA) ได้ 24 คะแนน และนักศึกษาที่คะแนนตั้งแต่ 7 ถึง 13 จุด เป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ (LA) ได้ 24 คะแนนเช่นกัน แบ่งเป็นนักศึกษาชายและ

²⁸L. D. Goodstein and Others, "The Effects of Serial Position and Design Difficulty on Recall of the Bender - Gestalt Test Design, "Journal of Consulting Psychology, 19 (1955), pp. 230 - 234.

นักศึกษาดังกล่าวมาทั้งหมด การทดลองเป็นงานที่ต้องปฏิบัติละคน คือ ให้รูปทรงเรขาคณิต 9 รูป เริ่มตั้งแต่รูปที่ง่ายที่สุดจนถึงรูปที่ง่ายที่สุด และวาดรูปเหล่านั้นจากความจำ ผลปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างในการเรียนรู้และการระลึกระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษานหญิง การเรียนรู้และการระลึกของกลุ่ม HA จะดีกว่ากลุ่ม LA ในการจำรูปที่ง่าย แต่ในการจำรูปที่ง่าย การเรียนรู้และการระลึกของกลุ่ม HA จะเหนือกว่ากลุ่ม LA

✓ ปี ค.ศ. 1956 Irwin G. Sarason²⁹ ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจและการให้คำสั่งที่แตกต่างกันในการเรียนรู้ โดยให้นักศึกษาที่กำลังเรียนวิชาจิตวิทยาเบื้องต้นแห่งมหาวิทยาลัยอินดีแอนา 530 คน ทำแบบสอบถาม Manifest Anxiety Scale (MAS) แบ่งเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจสูง (HA) 21 คน ซึ่งได้คะแนน MAS สูงกว่า 24 กลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ (LA) 24 คน ซึ่งได้คะแนน MAS ต่ำกว่า 9 และกลุ่มที่มีความกังวลใจปานกลาง (MA) 30 คน ซึ่งได้คะแนน MAS ระหว่าง 14 - 18 กลุ่มตัวอย่างนี้ได้รับคำสั่งเหมือนกันในการจำคำไร้ความหมาย (nonsense syllables) ของแบบทดสอบ A 15 ครั้ง (Trials) ต่อจากนั้นทำการทดลองกลุ่ม HA MA LA แต่ละกลุ่มออกเป็น 3 กลุ่มย่อย แต่ละกลุ่มได้รับคำสั่งที่แตกต่างกัน โดยก. Subject - Oriented Instruction หรือกลุ่ม S - Oriented เป็นกลุ่มที่ได้รับคำสั่งว่า แบบทดสอบ B เป็นแบบทดสอบสติปัญญา และคะแนนที่เขาทำได้นั้นจะถูกนำไปเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ ข. Experimenter - Oriented Instruction หรือกลุ่ม E - Oriented เป็นกลุ่มที่ได้รับคำสั่งว่า การทดลองนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์และความสำเร็จของเขาก็ขึ้นอยู่กับผลการทดลองด้วย ขอให้ทุกคนจงพยายามทำได้ดีที่สุด ค. Neutral Instruction หรือกลุ่มควบคุม เป็นกลุ่ม

²⁹Irwin G. Sarason, "Effect of Anxiety and Two Kinds of Motivating Instructions on Verbal Learning," Journal of Abnormal and Social Psychology, 54 (1957), pp. 166 - 171.

ที่ได้รับคำสั่งให้ทำงานตามปกติ ทั้ง 3 กลุ่มย่อยนี้ต้องทำแบบทดสอบ B 20 ครั้ง เมื่อถึงครึ่งสุดท้าย ทุกคนถูกขอให้กลับมาทำแบบทดสอบ B ชุดใหม่อีกครั้งหนึ่งหลังจากเวลาผ่านไปแล้ว 24 ชั่วโมง ผลการทดลองแบบทดสอบ A ปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับการให้คำสั่งที่เหมือนกัน ผลการทดลองแบบทดสอบ B วันแรก ปรากฏว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับการให้คำสั่งที่แตกต่างกัน คำสั่งแบบ Neutral กลุ่ม HA ทำได้ดีกว่า LA และกลุ่ม HA มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับ MA และ LA ที่ระดับ .001 คำสั่งแบบ E - Oriented กลุ่ม HA LA และ MA ไม่มีความแตกต่างกันเลย สำหรับคำสั่ง 2 แบบนี้ กลุ่ม HA ทำได้ดีที่สุด กลุ่ม LA ทำได้รองลงมา และกลุ่ม MA ทำได้น้อยที่สุด แต่คำสั่งแบบ S - Oriented กลุ่ม LA ทำได้ดีที่สุดและมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับกลุ่มอื่นด้วย การทำแบบทดสอบ B วันที่ 2 ผลปรากฏเช่นเดียวกัน คือ กลุ่ม HA และ LA ทำได้ดีกว่ากลุ่ม MA อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 กลุ่ม HA มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับกลุ่ม MA ที่ระดับ .001 และกลุ่ม LA มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับกลุ่ม MA ที่ระดับ .05

ในปีเดียวกันนี้ Irwin G. Sarason³⁰ ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับการล้มเหลวในการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 90 คน เลือกมาจากนักศึกษาวชิราวุฒิวินิจฉัยเบื้องต้นแห่งมหาวิทยาลัยอิมเคินนา 530 คน ซึ่งใช้คะแนน Taylor Anxiety Scale (TAS) ระหว่าง 27 - 14 จักเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจสูง (HA) 45 คน และคะแนน TAS ระหว่าง 2 - 8 จักเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ (LA) 45 คน กลุ่มตัวอย่างนี้ได้รับคำสั่งเหมือนกันหมดในการจำคำไร้ความหมาย (nonsense syllables) ของแบบทดสอบ A 15 ครั้ง หลังจากทำแบบทดสอบ A เสร็จแล้ว 3 นาที ทุกคนต้องทำแบบทดสอบ Digit Cancellation Task อีกครั้งหนึ่ง หลัง

³⁰ Irwin G. Sarason, " The Effect of Anxiety and Two Kinds of Failure on Serial Learning," Journal of Psychology, 25 (1957), pp. 383 - 391.

จากนั้น ผู้ทดลองกลุ่ม HA และ LA แต่ละกลุ่มออกเป็น 3 กลุ่มย่อย ได้แก่ ก. กลุ่ม
 ลมเหลวในการทำแบบทดสอบ A ข. กลุ่มลมเหลวในการทำแบบทดสอบ 'Digit
 Cancellation Task' และ ค. กลุ่มควบคุมก่อนทำแบบทดสอบ B กลุ่ม ก. และ ข.
 ได้รับคำติเตียนจากผู้ทดลองว่า เมื่อเปรียบเทียบมาตรฐานกันแล้ว กลุ่ม ก. และ ข. ทำ
 แบบทดสอบ A ได้คะแนนต่ำที่สุด และเป็นผลงานที่เลวที่สุดที่เคยได้รับจากนักศึกษามหา
 วิทยาลัย เพราะนักศึกษาที่มีความสามารถปานกลางก็จะทำได้ดีกว่านี้มาก ส่วนกลุ่ม ค.
 ผู้ทดลองสนทนาเกี่ยวกับเรื่องกิจกรรมทั่วไปของมหาวิทยาลัยโดยใช้เวลาเท่ากับ 2 กลุ่ม
 แรก ทุกคนต้องทำแบบทดสอบ B 30 ครั้ง เมื่อทำแบบทดสอบ B แล้ว ผู้ทดลองกล่าว
 กับกลุ่ม ก. และ ค. ว่า เขาทำแบบทดสอบ B ได้ดีขึ้นและควรภูมิใจในผลงานจริงนี้
 ผลการทดลองปรากฏว่า ในกลุ่ม ก. ข. และ ค. กลุ่ม HA ทำได้ดีกว่ากลุ่ม LA ใน
 กลุ่ม ก. และ ข. กลุ่ม HA มีความสามารถดีเพิ่มขึ้นมาก ในกลุ่ม ข. กลุ่ม LA มีความ
 สามารถแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับกลุ่ม ก. แต่ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับกลุ่ม ข.

ปี ค.ศ. 1957 Richard R. Waite และคณะ³¹ ได้ศึกษาเรื่องความกังวล
 ใจและการเรียนรู้อย่างดี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาความแตกต่างระหว่างนักเรียนที่มี
 ความกังวลใจสูงกับนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำในการทดลองเกี่ยวกับการเรียนรู้ โดย
 ให้นักเรียนเกรด 2 - 5 จำนวน 747 คน ทำแบบสอบถามความกังวลใจของนักเรียน
 นักเรียนที่ไล่คะแนนอยู่ใน upper quartile จัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจสูง (HA)
 และนักเรียนที่ไล่คะแนนอยู่ใน lower quartile จัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ (LA)
 และเลือกกลุ่มตัวอย่างไว้ 24 กลุ่ม โดยจัดตามเกรด เพศ และระดับสติปัญญา ต่อจาก
 นั้น ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบการเรียนรู้ในห้องทดสอบ เริ่มด้วยการควบคุมอย่างเป็น
 กันเองและให้ดูภาพจากแบบทดสอบ Thematic Apperception Test (TAT) ซึ่ง

005083

³¹Richard R. Waite and Others, "A Study of Anxiety and Learning in Children," Journal of Abnormal and Social Psychology, 57 (1958), pp. 267 - 270.

ต้องจำให้ได้ว่า รูปไทยหมายเลขอะไร และเขียนหมายเลขในกระดาษคำตอบรวมทั้งหก 6 ครั้ง เมื่อผู้ทดลองกรวกราคอบแล้ว จึงสุ่มกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่มย่อย ได้แก่ ก. กลุ่มประสบความสำเร็จ ข. กลุ่มประสบความสำเร็จล้มเหลว และ ค. กลุ่มควบคุม ให้ทำแบบทดสอบอีกครั้งหนึ่ง โดยกล่าวชมเชยกลุ่ม ก. และกล่าวติเตียนกลุ่ม ข. ก่อนการทำแบบทดสอบครั้งที่ 2 ส่วนกลุ่ม ค. ให้ทำงานตามปกติ ผลการทำแบบทดสอบครั้งแรกปรากฏว่า กลุ่ม LA ทำได้ดีกว่ากลุ่ม HA และเมื่อนำข้อเท็จจริงนี้ไปพิจารณาจะเห็นว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของคะแนนเฉลี่ยในการเรียนรู้และอัตราการเรียนรู้เพิ่มขึ้นระหว่างกลุ่ม HA กับกลุ่ม LA แต่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างเกรด ผลการทำแบบทดสอบครั้งที่ 2 ปรากฏว่า กลุ่ม LA ทำได้ดีกว่ากลุ่ม HA มีความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในการเรียนรู้ระหว่างเกรดอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 มีความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในการเรียนรู้ระหว่างความกังวลใจและระหว่างเชื่อยังมีนัยสำคัญที่ระดับ .10 และมีความสัมพันธ์ระหว่างเกรดกับความกังวลใจอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในค่าอัตราการเรียนรู้เพิ่มขึ้น มีความแตกต่างของความกังวลใจอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 กลุ่ม LA มีอัตราการเรียนรู้เพิ่มขึ้นดีกว่ากลุ่ม HA การให้คำชมเชยและการติเตียนไม่ทำให้การเรียนรู้ของกลุ่ม HA และกลุ่ม LA มีความแตกต่างกันเลย

ในปีเดียวกันนี้ William M. Nicholson³² ได้ศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรู้ภาษา (verbal learning) ระหว่างกลุ่มที่มีความกังวลใจสูงกับกลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ โดยให้นักศึกษาระดับปริญญาตรี 460 คน ทำแบบสอบถาม Taylor Anxiety Scale (TAS) นักศึกษาที่คะแนน TAS สูงกว่า 26 จัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจสูง (HA) 31 คน และคะแนน TAS ต่ำกว่า 6 จัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ (LA) 32 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาราย 41 คนและนักศึกษาหญิง 22 คน จากแบบทดสอบ

³²William M. Nicholson, "The Influence of Anxiety upon Learning : Interference or Drive Increment ?," Journal of Personality, 26 (1958), pp. 303 - 319.

Scholastic Aptitude Test แสดงว่า กลุ่ม HA และ LA ไม่มีความแตกต่างในด้านภาษาอย่างมีนัยสำคัญ กลุ่มตัวอย่างทุกคนต้องทำแบบทดสอบจำคำไร้ความหมาย แข่งเป็นชนิดง่าย 25 ครั้งและชนิดยาก 45 ครั้ง โดยผู้ทดลองแบ่งกลุ่ม HA และ LA แต่ละกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่มย่อย ได้รับคำสั่งซึ่งแสดงวัตถุประสงค์ของการทดลองแตกต่างกัน โดยก. Task Orientation เป็นกลุ่มที่ทราบว่า การทำแบบทดสอบนี้ ผู้ทดลองต้องการทราบว่า ถ้าไร้ความหมายเหล่านี้ยากเกินไปที่จะนำไปใช้ในการทดลองครั้งต่อไปหรือไม่ และคะแนนของแต่ละคนที่ทำได้ ผู้ทดลองไม่สนใจเลย นอกจากจะนำไปหาคะแนนเฉลี่ยเท่านั้น จ. Ego Orientation เป็นกลุ่มที่ทราบว่า แบบทดสอบเป็นส่วนหนึ่งของแบบทดสอบสติปัญญา ซึ่งจากการศึกษาพบว่ามีความสัมพันธ์กับความเฉลียวฉลาด คะแนนของแต่ละคนจึงสำคัญที่สุด เพราะจะถูกนำไปเปรียบเทียบกับคะแนนแบบทดสอบ Scholastic Aptitude Test ซึ่งทุกคนทำเมื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย ทั้งนี้ จึงใช้ความพยายามทำแบบทดสอบนี้ให้ไต่ได้มากที่สุด ผลการทดลองปรากฏว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างระหว่างความกังวลใจกับคำสั่งอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในกลุ่ม Task Orientation กลุ่ม HA ทำได้ดีกว่ากลุ่ม LA แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่ม HA กับ LA ในการจำคำไร้ความหมายชนิดง่าย ในกลุ่ม Ego - Orientation กลุ่ม LA ทำได้ดีกว่าและมีความแตกต่างในการจำคำไร้ความหมายชนิดยากกับกลุ่ม HA อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .02

ปี ค.ศ. 1960 Hicks³³ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความกังวลใจและการเรียนรู้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจำคำไร้ความหมายของผู้ที่มีความกังวลใจต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีเรียนวิชาจิตวิทยาเมืองคนแห่ง Duke University จำนวน 24 คน ซึ่งผ่านการทำแบบทดสอบ Manifest Anxiety Scale

³³Lou Ella Hicks, "Effects of Anxiety and Stress on Serial Rote Learning," Unpublished Honors Thesis, Duke University, 1960.

(MAS) ได้คะแนนสูงกว่า 21 จัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจสูง (HA) และได้คะแนนต่ำกว่า 9 จัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ (LA) กลุ่มตัวอย่างต้องฝึกการจำคำไร้ความหมายจากแบบฝึกหัดที่แจกให้ 6 ครั้ง จากนั้นจึงทดสอบ โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบจำคำไร้ความหมายซ้ำ ๆ กันหลายครั้งจนกระทั่งกลุ่มตัวอย่างสามารถทำได้ออกต้องคามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2 ครั้ง หรือทำแบบทดสอบนั้นบ่อยมาก 25 ครั้ง ผลปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่ม HA และ LA

ปี ค.ศ. 1961 Irwin G. Sarason³⁴ ได้ทดสอบเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของกลุ่มตัวอย่างที่มีความกังวลใจต่างกันในการแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยให้นักศึกษาวิชาจิตวิทยาเบื้องต้น คณะมหาวิทยาลัยวอชิงตัน 191 คน ทำแบบสอบถาม Test Anxiety Scale (TAS) และ Lack of Protection Scale (LP) นักศึกษาที่ได้คะแนน TAS ระหว่าง 6-16 จัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจสูง (HA) คะแนน TAS ระหว่าง 3-5 จัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจปานกลาง (MA) คะแนน TAS ระหว่าง 0-2 จัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ (LA) นักศึกษาที่ได้คะแนน LP ระหว่าง 9-20 จัดเป็นกลุ่มสูง คะแนน LP ระหว่าง 4-8 จัดเป็นกลุ่มกลาง คะแนน LP ระหว่าง 0-3 จัดเป็นกลุ่มต่ำ แต่ละกลุ่มมีนักศึกษาประมาณ 35-50 คนแต่ละคนได้รับแบบทดสอบซึ่งมี 2 แบบ แบบแรกเป็นคำสี่ตัวที่มี 2 เป็นรายชื่อ "anagrams" รวม 13 คำ วิธีทำคือกลุ่มตัวอย่างต้องเรียงสลับอักษร anagrams ของแต่ละคำใหม่ให้มีความหมายในภาษาอังกฤษภายในเวลา 18 นาที การให้คำสี่ตัว แบ่งเป็น 2 ตอน ตอนแรกทุกคนได้รับคำสี่ตัวเหมือนกันทั้งหมดซึ่งเป็นตอนที่อธิบายวิธีทำ ตอนที่สองบุคคลลงแบ่งคำสี่ตัวออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่ ก. Threat Instruction เป็นคำสี่ตัวแบบขมขื่นดูในทำนองว่า การเรียงอักษร anagrams นี้

---

³⁴Irwin G. Sarason, "The Effects of Anxiety and Threat on the Solution of a Difficult Task," Journal of Abnormal and Social Psychology, 62 (1961), pp. 165 - 168.

ความสัมพันธ์กับสติปัญญา นักเรียนที่มีความเฉลียวฉลาดสูงกว่าระดับเฉลี่ย (I.Q. มากกว่า 100) และนักศึกษามหาวิทยาลัยเท่านั้นจึงจะทำได้ ข. Nonthreat Instruction เป็นคำสั่งแบบปลอมโยนให้กำลังใจในการเรียงอักษร anagrams แม้ว่าจะไม่สามารถทำได้ทั้งหมดก็ไม่เป็นเรื่องที่น่าวิตก กลุ่มตัวอย่างไม่ทราบว่าการทดลองนี้คือคำสั่ง 2 ชนิด ผลปรากฏว่า TAS และ LP มีความสัมพันธ์กับคำสั่งอย่างมีนัยสำคัญ ในกลุ่มที่ได้รับคำสั่งชนิด Threat Instruction กลุ่ม HA ทำได้น้อยกว่ากลุ่ม LA และ MA แต่ในทางตรงกันข้ามในกลุ่มที่ได้รับคำสั่งชนิด Nonthreat Instruction กลุ่ม HA ทำได้มากกว่ากลุ่ม LA และ MA

ปี 1965 Leo. J. Loughlin และคณะ³⁵ ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศกับความกังวลใจโดยใช้ระดับสติปัญญาและความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเป็นเกณฑ์ เริ่มทดลองโดยให้นักเรียนเกรดที่ 4 - 8 ของโรงเรียนในเมืองแห่งหนึ่งซึ่งมีระดับสังคมและเศรษฐกิจปานกลางทำแบบทดสอบ California Reading Test, California Arithmetic Test และแบบทดสอบสติปัญญา California Test of Mental Maturity เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มนักเรียนออกตามเพศและระดับสติปัญญาครั้งนี้ นักเรียนที่มี I.Q. ระหว่าง 75 - 94, 95 - 104, 105 - 114, 115 - 124 และสูงกว่า 125 ขึ้นไป เนื่องจากนักเรียนที่มี I.Q. ระหว่าง 75 - 94 มีจำนวนมากกว่ากลุ่มอื่น จึงแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ นักเรียนที่มี I.Q. ระหว่าง 75 - 84 กลุ่มหนึ่ง และ 85 - 94 อีกกลุ่มหนึ่ง ส่วนคะแนนความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของแต่ละกลุ่มระดับสติปัญญาและเพศแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่กลุ่มที่มีความสัมฤทธิ์ผลสูง กลุ่มที่มีความสัมฤทธิ์ผลปานกลาง และกลุ่มที่มีความสัมฤทธิ์ผลต่ำ โดยที่คะแนนความสามารถใน

---

³⁵Leo J. Loughlin and Others, "An Investigation of Sex Differences by Intelligence, Subject - Matter Area, Grade and Achievement Level on Three Anxiety Scale," Journal of Genetic Psychology, 106 (1965), pp. 207 - 215.

การเข้าใจและใช้ศัพท์จากแบบทดสอบ California Reading Test และคะแนนความสามารถในการใช้หลักและมีเหตุผลทางคณิตศาสตร์จากแบบทดสอบ California Arithmetic Test เป็นเกณฑ์ คัดจากนั้นให้นักเรียนทั้งหมดทำแบบสอบตามวัฏจักรด้วยความกังวลใจ 3 ชุด คือ Children's Manifest Anxiety Scale (CMAS), Test Anxiety Scale for Children (TASC) และ General Anxiety Scale for Children (GASC) นักเรียนที่ทำแบบทดสอบและแบบสอบถามครบทั้งหมดจัดเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วยนักเรียนชาย 2651 คน และนักเรียนหญิง 2369 คน ผลปรากฏว่า มีความแตกต่างระหว่างเพศกับความกังวลใจอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 มีความแตกต่างระหว่างเพศมากที่สุดใแบบสอบถาม GASC และมีความแตกต่างระหว่างเพศน้อยที่สุดในแบบสอบถาม TASC นักเรียนหญิงมีความกังวลใจสูงกว่านักเรียนชาย ความแตกต่างระหว่างเพศเกิดขึ้นอย่างมีนัยสำคัญมากที่สุดในกลุ่มนักเรียนที่มี I.Q. ระหว่าง 95 - 104 และ 105 - 114 กลุ่มนักเรียนที่มีความสัมพันธ์ปานกลาง และกลุ่มนักเรียนเกรดที่ 5 ความแตกต่างระหว่างเพศเกิดขึ้นน้อยที่สุดในกลุ่มนักเรียนที่มี I.Q. สูงกว่า 125 กลุ่มนักเรียนที่มีความสัมพันธ์สูง และกลุ่มนักเรียนเกรดที่ 8

การวิจัยในประเทศ

มีการวิจัยที่เกี่ยวข้องระหว่างความกังวลใจกับการเรียนรู้ และการเรียนรู้กับการชมเชยและการติเตียนที่คลาบบลึงกับการวิจัยนี้ คือ

✓ ปี พ.ศ. 2506 นายอมร แซ่เอี้ยว³⁶ ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของความกังวลที่มีต่อผลของนักเรียน มีความมุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบความเร็วเฉลี่ยในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองโดยที่กำหนดให้ โดยเปรียบเทียบระหว่างเด็กที่มีความกังวลสูง

³⁶ นายอมร แซ่เอี้ยว, ใจองเดิม.

แบบ บ.1 ใช้ในการเตรียมการ แบบ บ.2 บ.3 และ บ.4 ใช้ในการทดสอบจริง งานที่ให้ทำคือ การที่ผู้ศึกษาตัวอักษร "จ" ที่มีอยู่ในแบบสอบถามภายในเวลา 5 นาที ข้อ มูลคือ จำนวนอักษร "จ" ที่ผู้ศึกษาได้ถูกต้อง การทดสอบมีทั้งสิ้น 7 ครั้ง ครั้งที่ 1 เป็นการทำให้กลุ่มทุกกลุ่มมีคะแนนคงกันเท่ากัน (equated group) ครั้งต่อไป ผู้วิจัยกล่าวชมเชยกลุ่มชมเชยทุกครั้งก่อนทำแบบทดสอบ กล่าวคือเขียนกลุ่มที่เขียน และบอก ผลงานให้แก่กลุ่มทราบผลงาน

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มและแต่ละครั้งของการทดสอบ การหาความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มภายในกลุ่มที่มีตัวแปรอิสระเดียวกันใช้วิธี Analysis of Variance ความแตกต่างที่ย่อลงไปใช้วิธี Critical Difference ปรากฏว่า

1. การชมเชย การคิดเขียน และการทราบผลงานมีผลทำให้มีนักเขียนที่คิดว่าตัวอักษรได้มากขึ้น คะแนนเฉลี่ยทั้ง 3 กลุ่มแตกต่างกันกับกลุ่มทำงานตามปกติอย่างมีนัยสำคัญ ($P < .01$, $P < .01$) และ $P < .01$ ตามลำดับ)
2. นักเรียนกลุ่มชมเชยได้คะแนนเฉลี่ยมากขึ้น รองลงมาคือ กลุ่มที่เขียนกลุ่มทราบผลงาน และกลุ่มทำงานตามปกติได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด
3. คะแนนเฉลี่ยสำหรับกลุ่มชมเชย แต่ละกลุ่มที่เขียนไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
4. นักเรียนชายกลุ่มชมเชยได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดในหมู่นักเรียนชาย และคะแนนรองอีกเรียนชายกลุ่มชมเชยแตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายกลุ่มทำงานตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .001$)
5. นักเรียนหญิงกลุ่มที่เขียนได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดในกลุ่มนักเรียนหญิง และแตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหญิงในกลุ่มทำงานตามปกติอย่างมีนัยสำคัญ ($P < .001$)